

Indtryk, som Soldaten har, at for saa vidt er hans Interesser tilstrækkelig varetagne. Derfor tror jeg, som sagt, ikke, at der egentlig er nogen væsentlig Trang til Stede til et saadant Lovforslag. En anden Ting er, at naar Sagen er kommen frem, kan jeg principielt ikke have noget imod, at der foretages Undersøgelser paa Basis deraf, med Hensyn til hvorvidt det vil være heldigt eller ikke at gaa den Vej. Det har jeg ikke det mindste imod. Jeg vilde finde det naturligt, at Lovforslaget blev fremmet hurtigt og kom op i det andet Ting, for at Sagen kan blive fuldstændig behandlet i Rigsdagen, og man kan se, hvad der egentlig ønskes i saa Henseende. Jeg beholder mig naturligvis paa dertil passende Stadier at fremsætte Endringsforslag, hvad enten Forslaget gaar direkte til 2den Behandling eller i Udvalg, hvad der nu maatte anses for at være hensigtsmæssigt. Det, jeg nemlig især frygter for ved et saadant Forslag, hvis det uden videre vedtages, som det er, er, at det skal give Anledning til en vis Træneren, Trækken i Langdrag af Sagen, som hverken de tiltalte eller Militæretaten kunne være tjente med. Jeg tror for mit Vedkommende, naar jeg skal gøre en Bemærkning om Forslagets Indhold, at det vilde være heldigt, om der var sat en bestemt Begrænsning i Henseende til de Sagførere, som kunne udnævnes til Forsvarere i Righed med den, der bestaar for de civile Øvrigheder med Hensyn til Bestikkelse af Defensor i almindelige Sager, at man altsaa indskrænkede det Udvalg af Sagførere, man havde til Raadighed som Defensorer, til de samme som i de civile Sager. Ja, man kunde maaste endogaa gaa videre, og særlig tror jeg, det vilde være heldigere, om man indskrænkede Udvalget af Sagførere til Defensorer saaledes, at disse først skulde, ved at underkaste sig en vis Prøve, have godtgjort, at de kendte den militære Ret. Prøven skulde altsaa være en lignende som den, Auditørerne maa bestaa for at beklæde denne Stilling, og det er ikke nogen meget vanskelig Prøve, idet den kan bestaa i Løbet af nogle Maanedere. Naar disse Sagførere altsaa kom til at optræde som Forsvarere for Krigsretterne, havde de i Forvejen Kendskab til militære Forhold og militær Ret, og man kunde da være mere sikker paa, at Sagen gik lidt hurtigere og ikke trak i Langdrag, hvilket sidste ubetinget vilde være til stor Skade ogsaa for den anklagede eller tiltalte selv. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Forslagsstilleren (Bojsen): Naar den højtærede Formand har sat denne Sag paa Dagsordenen ved Siden af forskellige justitsministerielle Sager, er det jo ikke under den Forudsætning, at dette Forslag forterer under Justitsministeren, men det ligger meget nær, at det kunde være af Interesse samtids at forhandle Sagen baade med den højtærede Krigsminister og med den højtærede Justitsminister. Jeg har ved Indbringelsen af Forslaget foreløbig gjort Rede for Motiverne til, at jeg er kommen frem med det, og antydet, hvorfor jeg har indskrænket mig til at være ved dette ene Punkt. Jeg tror, at denne Sag, at man staffer den tiltalte en Forsvarer i Genhold til den almindelige Regel, at ingen bør dømmes uden særligt Forsvar, i sig selv er saa vel begrundet, at der næppe her kan tiltrænges nogen yderligere Motivering derfor, og jeg skal ganske slutte mig til den meget ærede Krigsminister i hans Udtalelser om, at Forslaget ikke er baseret paa nogen særlig Mis-tillid til Auditørernes Embedsførelse over for den dobbelte Opgave, de nu have, paa en Gang baade at være Forsvarere og Anklagere. Jeg tvivler paa ingen Maade om, at disse Embedsmænd søge at varetage deres Embedspligter paa den mest fyldestgørende Maade, men de ere jo, som alle vi andre, Menneſter og ikke mere end Menneſter, og det vil øjensynligt særlig fordi Auditøren har ledet Forhøret mod den tiltalte, det Forhør, som gaar forud for Krigsretten, være at tænke sig noget overmenneskeligt, om ikke den Stilling, de saaledes ere komne i som Forhørets Ledere, maa formenes umiddelbart at ville komme til at virke ind paa dem, saaledes at deres Opgave som Anklagere bliver den overvejende fremfor deres Opgave som Forsvarere. Jeg tror, at der meget mere vil være Anledning for mig til at gøre Rede for, hvorfor jeg ikke har troet at burde gaa videre med denne Reform over for den militære Retspleje, end jeg har gjort i det foreliggende Forslag. Det er jo et overordentligt stort Omraade, og der er mangfoldige Punkter, hvorpaa Tanken vistnok er bleven ledet hen netop ved at se et Forslag komme frem, der rører ved Sagen; der opstaar let derved Ønske om at reformere saa hist og saa her. Jeg skal ogsaa straks vedgaa, at jeg, ved at beskæftige mig med Sagen, havde tænkt mig at kunne komme til at gaa videre. Jeg skal kun nævne nogle enkelte Ting, fordi jeg er overbevist om, at det under Sagens Forhandling her og andet Steds vil blive fremdraget. Der er for det første hele Spørgsmaalet om det mili-